

ALS EEN DROOM

DOOR

C. M. VAN DEN BERG-**AKKERMAN**

Rie
Paanderhoff

ALS EEN DROOM

DOOR

C. M. VAN DEN BERG-AKKERMAN

G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

I

HET BOSWACHERSHUIS

Er loopt een meisje langs de weg. Wie dat bijdehande kind is, met die zware boodschappentas, die ze telkens van de ene in de andere hand draagt?

Dat is Dineke van Keulen.

't Is een kleindochter van de boswachter van de baron, van het grote landgoed „De Hazenberg”.

De boswachter, die al oud is, woont met z'n vrouw in een gezellig huis aan de rand van het grote bos, wel twintig minuten lopen van het dorp vandaan. Tenminste, als je flink doorloopt en dat doet Dineke niet altijd! Nù wel, Dineke sjouwt en draaft

langs de mulle zandweg. Ze heeft twee vuurrode kleurtjes op haar wangen en haar ogen schitteren van verwachting.

Je zou haast denken, dat er iets bijzonders aan de hand moet zijn. Anders heeft ze nooit zo'n haast, dan staat de tas dikwijls op de grond langs de weg; dan vind je Dineke bezig om bloemen te plukken, of ze kijkt naar een kleurige bonte vlinder, of ze doet een leuk spelletje, waardoor ze de tijd vergeet. . . .

Ja, voor die haast van Dineke moet stellig een reden zijn!

Er wàs ook iets, maar die guitige grootmoeder, die stuurde haar eerst naar het dorp om de boodschappen.

Wat kon ze toch plagen, die lieve oude grootmoeder. Je eerst nieuwsgierig maken naar een prettig geheim en je dan zólang laten wachten, voor je het weten mocht.

O, Dineke kan het haast niet uithouden, ze holt langs de weg, haar voeten hebben nog nooit zo snel de mulle zandweg gelopen. En ze kwam toch altijd graag bij grootmoeder. Vroeger al toen ze nog heel klein was.

Hoe spoedig wist ze alleen de weg naar het grote bos en naar 't gezellig boswachtershuis van grootmoeder!

Zij was grootmoeders eerste petekind. Alberdine heette ze, naar grootmoeder, ze was er trots op. Ze hielden veel van elkaar, de oude en de jonge Alberdine.

Dikwijls bleef ze een nachtje slapen in 't boshuis. Dat was leuk, want dan sliep ze in de bedstee, waar vroeger haar vader in sliep.

Dat was op zolder, onder 't schuine rieten dak, waar je de vogeltjes onder hoorde scharrelen en piepen.

En als 't stil was 's avonds laat, hoorde je het ruisen van de den-
nen en soms, heel vreemd daar tussendoor, het snorken van opa, beneden in de kamer. Daar kon ze opa dikwijls mee plagen, grootmoeder hielp een handje mee, want die beweerde heel ernstig: dat opa overdag bomen in 't bos zaagde en 's nachts in huis; die goeie, oude, ijverige opa!

Lachen kon je dikwijls met grootmoeder. Ze kon zo gezellig vertellen van vroeger, uit de tijd, toen vader nog een kleine jongen was en hij guitenstreken uithaalde met z'n jongere broers en zusje.

Vader moest dikwijls oppassen, als grootmoeder naar 't dorp ging voor boodschappen, later deed vader ze en nu, nòg veel later, zij, Dineke!

Ja, nu was grootmoeder oud en vader en z'n broers woonden allemaal in het dorp, die waren getrouwd, alleen tante Carolien niet.

Tante Carolien was vaders enige zuster, ze was knap, ze kon heel goed leren, daarom was ze op de kweekschool geweest in de stad. Daar had ze voor onderwijzeres geleerd, daar was opa zo trots op! Nu was ze schooljuffrouw in de stad, maar ze kwam dikwijls over, vooral met de vacaties was ze veel thuis. Ze was reuze aardig en ze kon zo fijn vertellen!

Ze gaf Dineke weleens les. Dan zaten ze samen bij grootmoeder aan de tafel, zo leuk en dan begreep ze alles zo goed, veel beter dan op school.

De laatste tijd echter was 't weer anders.

Tante bracht een mijnheer mee, waar Dineke oom tegen zeggen mocht.

Oom Henk! 't Was tante's verloofde!

Ze wist wel niet waarom hij verloofde genoemd werd, maar 't betekende dat ze later samen gingen trouwen. Dan werd oom Henk een echte oom van Dineke, net als oom Klaas en oom Jan in het dorp.

Nou, wat Dineke betref, voor haar mochten ze best gauw gaan trouwen, want dan kreeg je altijd feest. In 't dorp ook, daar hielden de mensen bruiloft, soms wel een halve nacht. Ze had het bij de bureu gehoord, toen daar een dochter van trouwde. . . . Verbeeld je, dat dat grootmoeders geheim eens was!

Dat tante ging trouwen!

Dan ging tante natuurlijk in de stad wonen, want daar was oom Henk op 't kantoor. Dan mocht Dineke daar misschien weleens logeren. Tante hield veel van haar, vooral omdat ze boodschappen voor grootmoeder deed, dat vond tante zo fijn!

Dineke draait de laatste bocht om van 't laantje. Nu ziet ze grootmoeders huis tegen de helling en 't allerfijnste, grootmoeder zelf, die haar tegemoet loopt!

„Sjonge, kind, ben je daar al,” zegt grootmoeder blij, „wat heb ik naar je uitgezien, geef mij maar gauw die zware tas, dan zal grootmoeder hem het laatste eind wel dragen. Je zult wel moe zijn!”

„Nee nee,” zegt Dineke, „ik ben helemaal niet moe, ik kan nog best, kijk maar, grootmoeder.”

En dan loopt Dineke nog eens zo flink naast grootmoeder en ze zegt: „Ik zou wel twee van die tassen kunnen dragen, aan iedere kant een, ziet u wel?”

Ze kijkt met haar vrolijke ogen grootmoeder aan en ze laat helemaal niet merken, dat ze toch wel een beetje blij zal zijn, als ze er eindelijk is. Ze verlangt er naar om aan de tafel bij 't raam te zitten, tegenover grootmoeder en te luisteren naar wat grootmoeder te vertellen heeft. Zouden alle grootmoeders zo fijn kunnen vertellen?

„Hee hee, waar gaat dat heen? Je loopt of je een motor in je benen hebt, is er soms wat?” plaagt grootmoeder.

„Dat zal u niet weten, vertel u 't gauw, nu, dadelijk?” vraagt Dineke vol blijde verwachting.

„Tut, tut,” zegt grootmoeder, „je bent toch zo'n klein nieuwsgierig vrouwtje. Wil je wel geloven,” fluistert ze geheimzinnig, „dat het zo mooi is, dat grootmoeder er niet over zwijgen kon, 'k heb het aan de poes lopen vertellen, daar, nou weet je!”

Dineke schatert het uit: „Dan is 't geen echt geheim meer,” juicht ze vrolijk, „een geheim is iets wat niemand mag weten.”

„Gelijk heb je alweer, me kind, maar als ik het aan jou niet vertel, blijft het voor jou in elk geval tòch een geheim, nietwaar? Poesen klikken niet!”

„Weet u niets van, misschien gaat hij vandaag of morgen wel praten!”

„Ja, of zingen!” vult grootmoeder aan, „wat zal dat een gezellige boel worden in de boshut!”

Allebei hebben ze schik en zo ongemerkt hebben ze het hek van de voortuin bereikt. Grootmoeder loopt voorop. Slof, slof, doen haar platte pantoffels. Dineke volgt haar op de hielen!

II

'T GEHEIM VAN DE BRIEF

Eenmaal in huis, staat de tas spoedig op een stoel. Grootmoeder dribbelt naar de keuken.

„Een kopje thee, Dineke?”

„Graag, grootmoeder!” Dineke laat zich heerlijk voldaan in opa's stoel vallen. Dat mag altijd, als opa er niet is.

Daar is grootmoeder alweer met de theepot: „Hier, kind, je moet wel dorst hebben na zo'n lange wandeling, een lekker kopje thee, zo! In de tas zitten zeker de babbelaars?”

„Ja, grootmoeder, hier in dat schuine zakje, geloof ik.”

„Precies, we zullen er maar meteen eentje nemen. Heb je alle boodschappen meegebracht, niets vergeten? En de centen, is dat ook in orde?”

„Ja, grootmoeder, hier is de portemonnee.”

„Nou, dat geld zullen we straks dan wel even natellen, nu eerst dat andere maar, wacht, even m'n fok opzetten.”

Fok zegt grootmoeder tegen haar bril, weet Dineke. Ze haalt hem uit een doosje en schuift hem netjes op haar oren.

„k Moet een brief lezen, snap je en dat kan grootmoeder zonder bril niet meer. Hier is hij dan, nou, 't is er een van tante, dat zul je wel begrepen hebben.”

„Toch? o grootmoeder, ik. . . . ik dacht het wel. . . .”

„Wat dacht jij wel, wijsneus?”

„Nee niks, of nou ja. . . . ik dacht: misschien gaat tante wel trouwen.”

„Wel, heb ik nou ooit van me leven. Kun jij door 't papier heen zien?”

„Heb ik het echt geraden, grootmoeder? O, wat dolletjes, krijgen we nou feest?”

Grootmoeder lacht dat de tranen over haar wangen rollen. „Ja,” zegt ze blij, „we krijgen feest en jij, jij mag bruidsmisje zijn, 't staat in de brief, allemaal, nou, moet je luisteren.”

Dineke kan haast niet stilzitten, zolang grootmoeder de dicht-

beschreven brief leest, ze is dan ook al van haar stoel gekomen en staat vlak naast de oude vrouw.

„We hebben plan om twee bruidsmisjes te vragen, een nichtje van oom Henk en een van mij, dat zal Dineke dan wel wezen. Vertel u het haar alvast maar . . .” leest grootmoeder.

Als ze zover gekomen is, kijken de twee Alberdine's elkaar aan....

„Wat denk je daar van?”

Dineke denkt niet, ze is zo blij, dat ze plotseling haar armen om grootmoeders hals slaat en haar zoent op haar oude rimpelige wangen. Grootmoeders bril komt er van in 't gedrang, nu, die moet dan maar weer in het doosje. Dineke danst van pret. Ze heeft nog nooit een trouwpartij meegemaakt, wel dikwijls gezien op 't dorp natuurlijk, 't moet reuze zijn!

„Gaan we dan met rijtuigen naar 't stadhuis en naar de kerk, grootmoeder?”

„Nou, kind, ik heb weles gehoord, dat ze daar in de stad tegenwoordig auto's voor gebruiken, dat is daar de laatste jaren zo'n deftigheid.”

„Mag ik daar met mee? O, grootmoeder, ik kan 't haast niet geloven!”

„Grootmoeder zelf ook niet, dat ik daar nou toch ook voor naar de stad moet, wel wel, wie had dat kunnen denken. Ja, tante woont daar ook al zoveel jaren en al oom Henk z'n familie, 't is mirakel toch! En de kerk is daar zo prachtig, daar zijn van die hoge, mooie, gekleurde ramen in en van die heel dikke, lange pilaren en veel banken. Nou, daar kunnen alle mensen van 't dorp wel zitten. Ja, grootmoeder is er eens geweest, toen tante belijdenis deed, je weet toch wel wat dat is?”

„Niet zo helemaal, grootmoeder.”

„Nou, dat betekent dat je voor alle mensen, en bovenal voor God, belijdt dat je in de Here Jezus gelooft en dat je Hem en de kerk voor altijd trouw zal blijven.”

„Voor altijd, je hele leven, grootmoeder?”

„Ja, Dineke, voor heel je leven, maar dat kun je alleen niet, hoor. Je moet telkens vragen of God je zo sterk wil maken, dat je die belofte houden kunt.”

Dineke knikt, dat begrijpt ze best. Zij belooft ook vaak een gehoorzaam goed kind te zijn, maar 't gaat dikwijls fout. Natuurlijk zou de Here God je niet in de steek laten, als je Hem om hulp vroeg, moest je maar eens in de bijbel lezen, hoeveel mensen Hij geholpen had.

„Ja,” gaat grootmoeder voort, „in die kerk zullen tante en oom nu trouwen. Kind, het is haast te mooi!

Kom, laten we nu de boodschappen maar es nazien, help me es, zo, zet de tas maar op tafel, kleintje, wel wel, wat een vracht."

Nu begint een prettig werkje.

Net of je winkeltje speelt!

Dineke mag de trommeltjes, blikken en potten pakken. Grootmoeder doet de zakken open en dan mag Dineke ze leegstorten! De witte suiker in de ronde bus, zout in de grijze keulse pot, thee in een vierkant trommeltje, enzovoort.

Leuk gaat dat! Je moet je niet haasten, anders ga je morsen en dan bromt grootmoeder en 't gaat ook veel fijner, als je de suiker langzaam in de bus laat lopen.

Grootmoeder heeft veel blikken in de kast, Dineke weet ze allemaal te vinden, ze weet ook wat er in ieder blik moet.

Grootmoeder vindt het makkelijk als er een is die alles weet te staan. Van de winter, toen grootmoeder ziek was, kon Dineke haar zo prachtig helpen. En opa vindt het ook puikbest. Die werkt veel liever in 't bos van de baron. Die zit niet graag thuis, hij is nog zo sterk, hij kan nog makkelijk bomen zagen, alleen is er nu een jongere knecht bij om te helpen.

„De Hazenberg” ligt midden in het bos. Een brede inrijlaan, met aan beide zijden zware, hoge dennen, leidt er heen. Het is een mooi landgoed, maar al heel oud, de vader van deze baron woonde er ook al.

De baron heeft ook kinderen, er is een meisje iets ouder dan Dineke. Ze heet Henriëtte, ze gaat altijd op de fiets naar school, maar niet naar dezelfde als Dineke. Dineke komt haar dikwijls tegen, dan groeten ze elkaar natuurlijk!

Dineke is wel vaak met opa op het landgoed geweest. 't Is er erg deftig, met al die grote mooie meubelen, maar Dineke is toch veel liever in het kleine boswachtershuis.

Dineke's gedachten springen van de hak op de tak.

Nu denkt ze aan Henriëtte. Zou ze ook weleens naar een bruiloft geweest zijn? Ze vraagt het aan grootmoeder.

„Zou Henriëtte van de baron ook weleens bruidsmeisje geweest zijn, grootmoeder?”

„Welzeker, kind, grootmoeder herinnert zich nog wel zoiets. Ik moest eens een hond halen, waar wij op passen zouden, zolang de familie afwezig was. En toen stond me daar dat kind toch een jurk te passen, nee, 't was prachtig gewoon. O, ik weet nog goed, hoe lief ze er toen uitzag. Ze had een lange, rose jurk aan, met stroken en lint versierd, grootmoeder mocht zelf komen kijken. Ja, die zal haar nu wel niet meer passen, denk ik, kleine kinderen worden groot!”

„k Wou dat ik het ook gezien had,” zucht Dineke peinzend, „had ze ook witte schoenen aan en een rose strik in haar haar?”

„Ja, dat weet ik nu zo nauw niet meer, maar 't was prachtig, hoor.”

„Grootmoeder, ik weet nog best van die hond; wat was ik daar toch bang van, hij was weleens meer bij u vroeger, hè?”

„O ja, 't was Max, een grote herdershond, hij is nu al jaren dood, hij was altijd zo thuis bij ons, na die hebben ze nooit meer een hond gehad.”

„Niet? Jammer, hoor! Leuk, dat Henriëtte ook bruidsmeisje geweest is, maar ik mag 't fijn nog worden, hè grootmoeder? Heb ik het prettige lekker nog te goed, kan ik er elke dag aan denken.”

Grootmoeder glundert vriendelijk terug, even gaat waarschuwend haar wijsvinger omhoog: „Zul je je plicht er niet om vergeten, kind, op school en thuis?”

„Natuurlijk niet!” roept Dineke blozend. Hoe kan grootmoeder het denken. Hè, thuis! Was ze er alvast maar. Ze verlangt plotse-ling het grote nieuws aan moeder te vertellen. Met één sprong is ze uit opa's stoel naast de tafel.

„k Ga weg, grootmoeder, vindt u 't goed?”

„Welja, nou je 't beste weet, hè, heb je grootmoeder niet meer nodig. Nu ga je 't zeker gauw aan moeder vertellen, niet?”

„'t Mag toch wel?” aarzelt Dineke even.

„Of 't mag? Kind, als 't niet zo'n eind lopen was, ging grootmoeder zelf nog mee, geloof dát!”

„Ha!” Dineke is al bij de deur. „Dag grootmoeder,” roept ze vrolijk, „tot Zaterdag dan!”

„Dag Dineke, de groeten thuis, ik zal je nakijken, hoor.” Ze tilt het gordijn omhoog en kijkt het laantje af, waar haar kleindochter al huppelend wegsnelt, af en toe omkijkend en zwaaiend met haar hand.

Dineke, háár zonnetje!

III

LUISTERVINKJE

Als Dineke thuishkomt vindt ze moeder in de keuken bezig.
Ze kijkt op als ze er is.
„Zo, ben jij daar nu al?” zegt ze verwonderd. Ze is zo gewend dat Dineke lang bij grootmoeder blijft!
„Ja, moeder, daar ben ik, gauw, hè? Moet u es luisteren!”
Maar moeder staat met haar rug naar Dineke, ze ziet niets van de hoogrode spanning op haar gezicht.
„’t Komt goed uit dat je zo vroeg bent vandaag,” valt ze Dineke in de rede, „ik moet straks de grote was strijken en zusje is zo lastig van de tandjes, daar kan jij weleens een poosje mee gaan rijden, dunkt me. ’t Kind doet niets dan schreien vanmiddag.”
„Ja, moeder, maar hoor nou eens even”
„Geen maärre, asjeblijft, daar heeft moeder geen tijd voor.”
„Och wat, u weet nog niet eens wat ik zeggen wil; ik mag bruidsmisje wezen bij het trouwen van tante Carolien en oom Henk,” ratelt Dineke er opeens opgewonden uit.
„Wat! Zeg dat nog eens, gaat tante trouwen?”
„Ja, grootmoeder had een brief waar alles in stond.”
„Ook van dat bruidsmisje zijn?”
„Ja, moeder en ’t feest wordt gevierd in de stad. Tante trouwt daar in de grote kerk waar de dikke pilaren zijn en de mooie ramen”
„Zo, zo, dat is nogal wat,” zegt moeder zachtjes. Ze kijkt lang zo blij niet als Dineke gehoopt heeft, er komen rimpels in haar voorhoofd en ze zucht diep.

Dineke begrijpt niet, wat daarbij te zuchten valt, misschien heeft moeder het nog niet goed begrepen, nu, dan zal ze het nog maar eens vertellen. Vrolijk herhaalt ze het hele verhaal nog een keer, zegt dan zelf heel toeschietelijk: „Zal ik nu maar met Corry gaan rijden?”

„Heel graag, Dineke, laat ik haar jasje even aandoen en haar in de wagen leggen, wacht!”

Moeder is met een paar passen in de kamer, waar ze 't kleine zusje uit de wieg tilt. Ze kleedt het snoezige kindje met een wit wollen jasje, dan legt ze het in de brede kinderwagen, die in de gang staat.

„Ga je gang nu maar, Dineke,” zegt moeder blij, ze helpt haar nog even over de hoge dorpel.

Dan kijkt ze haar dochttertje na. 't Is haar oudste, hoeveel plezier beleeft ze al van dat handige kind! Moeder piekert verder, terwijl ze strijkt. Dineke bruidsmeisje bij tante Carolien, 't zou prachtig zijn en o, hoe gunt ze het haar!

Maar wie zal zorgen voor het mooie bruidsjurkje en de witte schoenen die daarvoor nodig zijn?

Moeder schudt het hoofd, ze strijkt en strijkt maar.

Onbewust van moeders zorgen, loopt Dineke buiten.

Zusje is al spoedig in slaap gevallen, nu ze gereden wordt.

Dineke kijkt o zo blij naar het kindje. 't Is haar enige zusje. Ja, ze heeft nog wel een paar broertjes, hoor!

Maar de broertjes zijn naar 't bos, dat doen ze altijd als ze een vrije middag hebben, dan spelen ze allerlei heerlijke spelletjes en dan blijven ze weg tot ze eten moeten, zo lang!

Dineke heeft al gauw gezelschap bij de wagen. Een paar buurmeisjes wandelen mee, ze willen om beurten ook graag met zusje rijden. Nu, dat vindt Dineke best, want dan blijven ze bij haar. Ze vertelt hun het verhaal van tante's trouwfeest. Ze kan er niet over zwijgen; ook verhaalt ze van het bruidsmeisje zijn en dat het alles in de stad gebeurt.

De meisjes luisteren met open mond.

„Heb jij dan een mooie witte feestjurk?” vraagt Annie van Bree.

Dineke kleurt als een biet van verlegenheid.

„Nee,” zegt ze haperend, „ik heb hem nog niet, maar die zal 'k toch wel krijgen!”

Jo van Zelm giegelt hard, ze maakt Dineke met dat lachen bespottelijk.

„Geloven jullie wat ze zegt? Kijk es naar d'r schooljurk, 't is nogal wat moois, die zal een bruidsjurk krijgen, ha ha!”

Dineke's ogen schieten vuur. Een groot deel van haar vreugde is plotseling verstoord. Ze voelt een vage angst in zich. Jo kon weleens gelijk krijgen, waar zal moeder een witte jurk vandaan halen?

O, wat voelt ze zich onprettig. Had ze nog maar niet alles verteld aan die meisjes, 't is nog zo onzeker. . . .

Onrustig loopt ze verder en brengt gauw het gesprek op een ander onderwerp over. Ze vertelt van Henriëtte van „De Hazenberg”, daar weten die anderen niets tegen in te brengen. Haar opa is daar toch maar fijn boswachter!

Als zusje slapen blijft, zet ze haar een poosje lekker in de zon, op de stoep, nu kan ze een spelletje meedoen en is het ook gauw tijd om naar huis te gaan.

Thuis moet ze de tafel nog dekken, moeder is blij dat ze haar helpen kan. Ja, Dineke moet al dikwijls helpen. Ze kan schoenen poetsen en aardappelen schillen en vaten wassen!

Dat heeft moeder haar allemaal geleerd. Dineke is zowaar al een handig huishoudstertje.

Moeder snijdt een hoge stapel boterhammen, want de jongens zijn binnen gekomen en zeggen dat ze heel erge honger hebben.

Als je ook de hele middag in 't bos gespeeld hebt!

Alleen vader is er nog niet, die moest vandaag naar de stad en het zal zeker over achten worden, voor hij thuiskomt.

Nu gaan ze maar beginnen met eten. Dineke mag hardop bidden, omdat ze de oudste is, niet: „Here, zegen”, maar het grote gebed: „Onze Vader die in de Hemelen zijt”

Dat kan ze helemaal uit haar hoofd, zonder haperen.

Moeder knikt haar toe als ze klaar is. Moeder is soms net een grote vriendin van Dineke.

Ja, daar kan ze alles aan vertellen. Over dat witte bruidsjurkje moet ze ook maar eens met haar praten.

Vanavond niet meer, want moeder is zo moe van het strijken.

Morgen of overmorgen maar, wanneer dat gaf niet.

Toen heeft Dineke geholpen met de broertjes naar bed brengen en het allerlaatst is ze zelf gegaan.

Ze woont maar in een heel gewoon huis, waar ze boven niets dan een grote zolder hebben, een zolder met twee raampjes, een voor en een achter!

De broertjes slapen aan de achterkant van het huis, maar zij heeft een ledikant dicht bij het voorraam.

Moeder heeft een groot gordijn rond haar bed gehangen, nu is het net een klein gezellig kamertje.

Dineke heeft leuke plaatjes aan de wand geprikt en met een tafel en een stoel er bij, is het nu een echt gezellig hoekje geworden.

Dineke kleedt zich uit en knielt voor haar avondgebed. Wat heeft ze vandaag veel aan de Here God te vragen: „Lieve Here, U heeft weleens wijn gemaakt voor een bruiloft, kunt U nu ook zorgen dat ik een mooie jurk krijg, ik wil dat zo erg graag. Ik was vandaag weer dikwijls ongehoorzaam, wil U mij dat vergeven en maak U mij een schapje van Uw grote kudde . . .”

Zo bidt Dineke eenvoudig en eerbiedig.

Dan stapt ze rustig in bed en ligt heerlijk te dromen en te soezen. Hoelang ze zo ligt, weet ze niet, maar ze kan de slaap niet vatten. Ze hoort vader thuiskomen, die moet nog middag-eten eten. Moeder loopt bedrijvig af en aan, vader leest zeker de krant. Maar dan begint moeder plotseling hard te praten, Dineke wordt er klaarwakker van, ze zit opeens recht overeind in bed.

Nu vertelt moeder natuurlijk van 't trouwen van tante.

Zou ze ook vertellen van de bruidsmeisjes?

O, dat zou ze willen horen, maar ze mag niet meer uit bed.

Zou ze luisteren?

In de zolder zit een rond gat. Als je er door kijkt, kun je op tafel zien. Daar was vroeger een buis van de gaslamp doorgegaan. Dineke denkt niet, ze is al uit bed. Sluipend kruipt ze de zolder over. Nu ziet ze hoe vader eet, terwijl moeder praat.

„Daar hebben ze Dineke beloofd dat ze bruidsmeisje mag zijn, nou, ik vind het best, als tante Carolien dan maar zelf voor de spullen zorgt, die ze nodig heeft.”

„Ja, dat moet je haar dan te zijner tijd maar eens zeggen, dat zal wel het beste zijn. 't Zou jammer zijn als we Dineke moesten teleurstellen.”

„Grootmoeder had beslist wijzer gedaan, er in elk geval nog niet met het kind over te spreken, wij hebben genoeg andere zor-

gen, zo'n zije ding voor één dag kan 'k heus niet kopen"
Dineke's benen trillen!

„Luistervink, luistervink,” fluistert een zacht stemmetje in haar binnenste. Maar ze hoort het nauwelijks, ze is zo terneergeslagen door wat ze gehoord heeft.

Nu zucht ze ook, net als moeder vanmiddag. Vader was pas ziek geweest een hele poos, dat had veel geld gekost en ze hadden allemaal zoveel nodig!

Nee, moeder kan geen bruidsjurk kopen.

„Die zal een bruidsjurk krijgen, ha ha!” hoort ze Jo van Zelm weer lachen, O, ze kan wel stampvoeten en huilen, alles door elkaar, zo verdrietig is ze. Maar ze doet niets, ze ligt maar steeds het laken om haar vinger te draaien Want zacht is ze teruggeslopen naar haar bed en nòg zachter is ze er in geklommen. Heeft 't luistervinkje nu zichzelf niet gestraft?

IV

DINEKE HEEFT EEN PLAN

Dineke is helemaal geen kind dat lang bij de pakken neerzit. De volgende morgen, als ze wakker wordt, is ze niet treurig meer. Ze verzint plannen. Je kan immers weleens geld verdienen, als je wat voor anderen doet.

Ze kan ergens loopmeisje worden, bij een apotheek of zo!

Of ze kan kranten rondbrengen, desnoods op kleine kinderen passen; dan verdiende ze geld!

Nee, ze is heel niet bedroefd meer, ze zal er best wat op vinden.

't Is nog vroeg in de morgen, ze mag nog niet beneden komen.

De broertjes zijn ook al wakker, ze hoort hen stoeien. Dan opeens komen kleine dribbelvoetjes naar haar toe.

„Mogen we bij je komen, ja, Dineke?” vleien twee stemmetjes lief.

Dineke lacht. „Nou, vooruit,” zegt ze vrolijk, „aan iedere kant één dan.” Dat laten de broertjes zich geen twee keer zeggen, in een ommezentje zitten Klaas en Bertie bij haar.

„Moet ik vertellen? Of zullen we een spelletje doen, jongens?”

„Nee, vertellen, asjeblijft, doe je weer zo'n mooi verhaal als laatst?”

„'s Kijken?” Dineke brengt haar wijsvinger tegen haar neus:

„Even denken, hoor!”

Maar er wil niets anders in haar gedachten komen dan bruiloften en feesten en mooie jurken. Toch weet ze nog een toepasselijk verhaal te vertellen.

„Moet je luisteren,” begint ze levendig, „ik vertel jullie een spannend verhaal.”

„'n Sprookje?”

„Niks geen sprookjes, geen Assepoester, geen Roodkapje, niks van dat al. Ik vertel jullie van een meisje, dat Rosemarie heet.”

„Rosemarie?”

„Juist, een deftige naam, hè? Maar haar ouders waren niet deftig, haar vader was maar een gewone timmerman. Rosemarie woont in de grote stad, waar tante Carolien ook woont. Daar is het 's avonds zo prachtig, dan branden er wel duizend lichtjes. Bovenop hoge huizen ook, soms rode en groene en gele, dat zijn dan allemaal letters, dat is zo'n schitterend gezicht.”

„Hoe weet je dat nou?”

„Heb ik toch zelf gezien toen ik een mantel met moeder ben gaan kopen! In 't dorp is 't haast pikkedonker 's winters, maar daar niet! Midden op het marktplein staat een grote kerk, niet zo'n kleintje als bij ons, hoor, o nee, véél groter! En in die kerk hangen prachtige kronen, en aan iedere kroon zitten wel vier en twintig lampjes, die heeft Rosemarie geteld, maar álle lichtjes tellen, nee, dát kon ze niet. . . .”

„Was ze zeker niet zo knap, ik kan wel tot duizend zeshonderd tellen!” pocht Klaas, die al in de tweede op 't grote school zit.

„Och wat, pork, jij zou best ook in de war raken. Maar ik ga verder. Nou, en op een Zondag, toen Rosemarie met haar vader mee moest naar die mooie kerk, toen vertelde de dominee van een bruiloft. Rosemarie zat te luisteren, jongens! Verbeeld je, op die bruiloft mochten tien meisjes komen en die moesten allemaal een lampje bij zich hebben. Niet zo'n electrisch, dat nooit uit kan gaan, maar een olielampje. Daarmee moesten die meisjes de bruigom tegemoet gaan. Maar denk je, dat die bruigom op tijd kwam? Nee, hoor. Hij kwam veel te laat! En die meisjes werden zo moe van het wachten, ze vielen zomaar op de weg in slaap en toen de bruigom eindelijk kwam, waren alle lichtjes uit! Nu mochten ze niet in de feestzaal komen, want haar lampjes moesten branden!”

„Oooh!” zucht Bertie gespannen, „moesten ze toen terug naar huis?”

„Niet allemaal, Bert, want er waren vijf slimme meisjes bij, die

hadden olie in een flesje gedaan en toen vulden ze gauw hun lampje en toen de bruijom kwam, konden zij mee. Maar die andere vijf huilden, jô en ze bedelden bij die anderen om een beetje olie, maar er was niet genoeg. Toen renden ze gauw naar de winkels om olie te kopen en toen ze het eindelijk hadden was de feestzaal dicht, die werd niet meer opengedaan.”

„Hebben ze dan niet erg hard gegild? Dat zou ik gedaan hebben!”

„Natuurlijk, Klaas, maar de bruijom zei: Ik ken jullie niet, ga maar gerust weg.”

„k Vind het geen mooi verhaal, Dineke, eerst op een bruiloft mogen komen en dan weer niet; nee, ik vind het een lelijk verhaal.”

„Domoor, 't is toch hun eigen schuld. Die bruidegom is de Here Jezus, en die meisjes zijn de mensen. Iedereen mag op de bruiloft komen, als je maar zorgt dat je lampje brandt. Dat is je geloof, altijd moet het geloof dat de Here Jezus komt in je hart zijn, dat mogen we niet vergeten. Kijk, nu gaat tante Carolien trouwen, dat vind ik erg fijn, want ik mag op 't feest komen, daar denk ik nu ook elke dag aan. . . . En Rosemarie vond het een prachtig verhaal, die gelijkenis en zij dacht: ik zou ook olie in een flesje doen, net als die slimme meisjes en toen keek ze aldoor naar de lampjes in de kerk, die nooit uitgaan en ze dacht: ik zou ook nooit gaan slapen. . . .”

„En toen?”

„Ja, en toen? Toen viel ze in slaap, want de mensen gingen zingen en toen werd ze wakker! O, ze schaamde zich zo!”

„Bertie heeft ook weleens geslapen in de kerk, tegen moeder aan, zo!” Klaas doet het voor tegen Dineke. Bertie heeft een vuurrode kleur: „Ikke was ook net zo moe, maar nou zal 'k nooit, nooit meer slapen in de kerk. . . .”

„Dineke, Klaas, Bertie en Piet, allemaal naar beneden komen,” roept moeder onder aan de trap.

Ja, Piet is er ook nog, die heeft postzegels zitten plakken in z'n grote album!

Nu lopen ze allemaal vlug de trap af.

„Vertel je morgen weer?” vraagt Klaas nog tijdens het lopen.

„Misschien, als ik wat weet,” belooft Dineke.

Dineke is het eerst gekleed en gewassen, nu draait ze een beetje om moeder heen, ze wil wat zeggen!

Heel onverwachts legt ze haar arm om moeke's schouder en fluistert in haar oor: „'k Ben gisteravond luistervink geweest, moeder, bent u erg boos?” Nou, prettig vindt moeder het in geen geval, dat kun je wel aan haar gezicht zien. „Staat je netjes, deugniet, en wat wil je daar nou mee zeggen?”

„O, dat ik géén nieuwe jurk wil hebben, heus niet, hoor moeder, 't hoeft echt niet!”

Moeder is verbaasd, ze wil al vragen hoe ze zo plotseling aan die gedachten komt, maar Dineke kijkt haar zo stralend in de ogen, dat ze haar alleen maar een zoen geeft.

„Kind, wat ben ik blij, dat je 't zo makkelijk opneemt,” zegt ze daarna. „Het kan ook heus niet, anders had je 't stellig gekregen.” Dineke lacht geheimzinnig, onder 't vertellen heeft ze een plan bedacht. 't Kwam zomaar vanzelf in haar hoofd. Ze moet er iets voor durven, dat is waar. Of ze 't durft, weet ze nog niet, maar ze zal 't proberen! Ze praat er natuurlijk met niemand over, 't moet een verrassing worden! Stel je voor, dat ze niet naar de bruiloft kon, dat zou tē erg zijn! Een keer heeft ze van Zaterdag tot Maandag in de stad gelogeerd. Toen was ze met moeder een mantel gaan kopen en toen mocht ze Zondag over bij tante blijven. Van dat uitstapje weet ze alles nog te vertellen! Haar verhaal aan de jongens is een mengelmoes van allerlei herinneringen. Rosemarie heette het meisje, dat bij tante in 'tzelfde huis woonde en dat slapen in de kerk, och, dat had ze zelf gedaan. Het allerlaatste ogenblik van de preek, toen ze aldoor naar die vele lampjes had zitten kijken, ze had toch geluisterd ook, want die gelijkenis van de wijze en dwaze maagden had ze maar wāt goed onthouden!

Alles onthoudt Dineke trouwens heel goed. Wat ze nu weer in haar oren heeft geknoopt, zal later wel blijken!

De hele dag zijn Dineke's gedachten verstrooid.

Nu moet ze zowaar 's middags schoolblijven. Een taalles vol fouten, daar is de juffrouw niet tevreden mee.

Ze moet hem dan ook overmaken!

„Waar jou gedachten vandaag zitten,” hoofdschudt de juffrouw, „daar begrijp ik niets van.”

Dineke begrijpt dat best, maar ze vertelt het niet.

Haastig schrijft ze de grote les over, goed letten op de fouten, die verbeteren en dan bij de juffrouw inleveren.

Gelukkig is ze nu tevreden: „'k Wist wel dat je 't beter kon, Dineke, je kunt nu wel gaan,” knikt de juffrouw.

Dit hoeft ze geen twee keer te zeggen. Na de juffrouw gegroet te hebben, loopt ze gauw het lokaal uit.

Hè, eindelijk buiten! Nu niet dadelijk naar huis, dat kan niet, ze gaat de richting naar 't bos.

„Doe je mee touwtje springen,” roepen een paar klasgenootjes. Maar Dineke schudt van neen, ze heeft zelf een springtouw bij zich. Zo kan ze zich prettig de tijd korten. Ze zingt en springt over de lange dorpsweg, tot ze de zijweg genaderd is, die door de dorpelingen het Laantje genoemd wordt.

Het Laantje met de vele bochten. Dineke springt nu niet meer, haar voeten gaan trager. Waarom heeft ze opeens geen haast meer?

't Is of ze haast niet verder dúrft!

Is ze op weg naar grootmoeder? Waarom gaat ze dan niet recht toe, recht aan naar het boshuis? Ze wijkt van de weg af, gaat lopen op het smalle wegje tussen het koren, dat met een kleine omweg langs grootmoeders huis loopt. Maar het eindigt op het brede bospad.

Als Dineke daar is, lijkt het wel of ze opeens erg moe is, ze gaat zo langzaam voort.

Zou ze gaan? Zou ze 't plan durven uitvoeren?

Heeft grootmoeder niet verteld dat Henriëtte van „De Hazenberg” een feestjurk heeft? Een rose met stroken en kant!

Als ze hem nu voor één dagje eens gebruiken mocht, lenen, dat wou ze vragen, ja! Als ze nu zegt, dat het voor tante's trouw-

feest is, tante, die weleens bij de barones op visite komt. . . .
Dan kreeg ze hem misschien wel. Ze zou er zo netjes op wezen,
dat er niets aan kwam.
Ja ja, dat neemt ze zich allemaal voor. Maar een plan verzinnen
gaat makkelijker, dan het uitvoeren, dat voelt Dineke nu wel.

V

WAT DINEKE HET EERST ZAG

De brede boslaan voert naar „De Hazenberg”. Dineke telt haar knopen: „Gaan, niet gaan, gaan, niet gaan,” zegt ze zachtjes. Wat een onzin eigenlijk. Ze durft niet, dat is het.

Zei moeder niet altijd, dat je alles aan grote mensen vragen mocht, als je het maar netjes en beleefd deed?

Nou, waar was ze dan bang voor. De baron keek streng, maar die hoefde ze niet te hebben. Mevrouw was aardiger, die praatte tegen je, als ze je in 't bos zag. Ze joeg je nooit weg, als je dicht bij 't huis kastanjes zocht, ze gaf ze zelf aan je, zo aardig was ze. Dat het zo stil is op de bosweg. Hè, nu moest ze mevrouw eens tegenkomen, dan zou ze durven, best!

Maar om zomaar aan te bellen, aan de grote voordeur, nou, dat was toch wat! Dan deed natuurlijk Geertje, de dienstbode, open en dan moest ze vragen, of ze mevrouw spreken mocht, dan dacht ze misschien dat ze een boodschap van grootmoeder overbrengen moest.

Dineke treuzelt voor de Sparrelaan; net allemaal grote, hoge kerstbomen, denkt ze. Van onder breed en dan hoe langer hoe smaller toelopend, tot een punt. Twee rijen, aan iedere kant een.

Zou er nu eens eindelijk iemand van het huis komen?

Daar wacht ze op. Ze gaat zitten op een laag hardstenen paaltje

van het inrijhek. De wind ruist door de dennen, ergens zingt een vogel en een koekoek roept. . . .

Ha, daar komt een troepje kinderen met een trekwagen. Dineke, blij om de afleiding die het haar bezorgt, maakt een praatje. 't Zijn boerenkinderen uit een wat verder gelegen gehucht, die boodschappen moeten doen in het dorp.

„Waarveur sta jij hier te wachten?” vraagt het oudste meisje nieuwsgierig.

„Ik?” stamelt Dineke blozend. „k Moet dáár zijn,” ze wijst in de richting van het grote huis, „daar is mijn grootvader boswachter.”

„Boswachter? Is jouw opa dan hier overal de baos?” het meisje maakt een wijde boog met haar armen.

„Ja,” zegt Dineke trots, „al deze bossen zijn van de baron.”

„Dan zal hij wel erg raik zijn, zeg, mare, jóu opa is de baos niet?”

„Weet ik ook wel, opa werkt voor de baron, in 't bos en op het landgoed.

Zie je dat witte daar? Dat is „De Hazenberg”.

„Of wij dat niet weten, we komen hier dikwijls genoeg voorbij, ook Henkie?” Henkie knikt: „Zeg liever es, hoe raik ze daar zijn,” vraagt hij nieuwsgierig, „hebben ze daar alles van zilver?” Dineke lacht, dat het helder opklinkt in 't bos.

„Rare,” zegt ze vrolijk, „hoe kan dat nou! Ze hebben heel grote kamers met mooie kasten en stoelen van pluche en dingen van glas en ook wel zilveren dingen natuurlijk, maar niet alles!”

„Is dat alles? Phu, wij hebben ook kasten en stoelen, moet je niet net doen, of ze daar raik zijn. Ga je mee, Trieneke?”

Trieneke knikt, ze geeft de wagen een duw, dan keert ze zich nog eens om: „Raik,” zegt ze verachtelijk, „mijn vader heeft land en koeien en varkens, dát is veel, kom maar gerust es bij ons kijken, doe je 't?” Maar Dineke luistert niet meer, ze holt de Sparrelaan in, plotseling besloten. Ze gaat 't vragen, moeder zal toch al niet weten waar ze blijft!

Midden in een groot-open plek in het bos staat het landhuis. Voor de voordeur is een hardstenen bordes, een trapje van drie treden. Dineke denkt niet meer, ze belt zo hard, dat het geluid buiten helder en duidelijk te horen is. Er komt echter niemand! Dineke wacht gespannen. Wat later belt ze nog eens, nu wat meer bescheiden. Dineke weet niet wat ze er van denken moet. Doen ze haar niet open? Laten ze haar staan? Schuw kijkt ze naar de hoge ramen. Dineke kan ook niet weten, dat de familie gisteren naar het buitenland vertrokken is, waar ze heel de maand Augustus zullen blijven. In de loop van de volgende week komt er een gezin uit de stad op „De Hazenberg”. Dat is een doktersfamilie, een broer van mevrouw; maar nu ligt het eenzaam en verlaten. Dineke wordt bang van de stilte, 't is zo, zo griezelig eng rond dat grote witte huis; ze wil weglopen zonder omzien, hard, hard naar huis!

Maar dan blijft ze als aan de grond genageld staan. Zag ze niet duidelijk dat er rook uit 't huis kwam? Ja ja, daar binnen dwarrelt wat, 't lijken wel vlammen, phoef, daar had je 't weer, ze schrikt nog eens zo hard. Dan vliegt ze op de voordeur toe, als een bezetene rukt ze aan de bel. Rang, rang, rang! het zware ding trekt ze woest heen en weer, als ze 't nu nog niet horen, dan weet ze het niet meer. Dan moet er niemand thuis zijn. Maar dat is verschrikkelijk, want er is brand, ze ziet het immers goed. Langs de ramen dwarrelt blauwe damp, dan moet ze 't opa gaan vertellen. O, o, kan ze nog harder lopen? Stellig niet, ze rent de Sparrelaan uit, komt op 't brede bospad, haalt het troepje boerenkinderen met de trekwagen in, zonder zich van iets anders bewust te zijn dan het vreselijke, dat ze gezien heeft. „Kijk die meid es hard lopen,” wijst Henkie van achter de trekwagen, „ze hebben haar zeker weggejaagd bij „De Hazenberg”!”

„Misschien is d'r opa wel helemaal geen boswachter,” oppert Trieneke.

„Zitten ze je achterna?” roept Henkie weer.

Maar Dineke hoort niets, ze moet naar opa, opa!

De deur van 't boshuis slaat met een harde slag tegen de muur, zo wild gooit Dineke hem open.

Opa en grootmoeder zijn beiden verschrikt van hun stoel opgestaan.

„Wat moet dat, dekselse meid, kun je niet wat kalmer binnenkomen,” snauwt opa ontstemd.

„Kindje, kindje toch,” schudt grootmoeder afkeurend.

Maar Dineke doet zo raar, ze staat te hijgen en te stotteren, dat opa er niets van begrijpt.

„Wat mankeer je, zeg het dan toch duidelijk, ben je achterna gezeten? Ben je gevallen of zo, of is er thuis wat?”

„Nee!” gilt Dineke. „Maar er is brand op „De Hazenberg”, echt, ik heb het zelf gezien, ik zag rook en vlammen”

Nu is het opa's beurt om te

schrikken, hij schudt Dineke aan haar arm heen en weer: „Ben je razend, wat vertel je nou voor onzin, wou jij je ouwe opa er tussen nemen?”

Grootmoeder gelooft het ook niet: „De familie is immers uit, kind, er is niemand thuis, hoe kom je er bij?”

Maar Dineke houdt vol, ze begint te snikken van zenuwachtigheid: „Als 't toch echt waar is, opa, gaat u toch kijken, er komt rook uit het dak!”

Nu wordt opa heel bleek, z'n handen beven, hij grijpt z'n pet, loopt gejaagd naar de deur, nog mompelend: „Rook uit het dak, lieve mensen, wat zullen we nou beleven. . . .”

En nog is hij maar net vertrokken, of er komt een boer op de fiets aanstuiven, hij stapt niet eens af: „Er is brand op het landgoed!” schreeuwt hij hard naar binnen, meteen rijdt hij alweer door naar het grote bos, opa achterna.

Grootmoeder moet het nu ook wel geloven. Ze vergeet haar sloffen uit te doen, met Dineke gaat ze opa en de boer achterop.

Wat gaat alles dan ontzettend gauw!

Waar komen plotseling al die mensen vandaan? De dorpingen komen ijlings naar de ramp zien. Het is een geschreeuw en een roepen door elkaar; jongens hollen op klompen, meisjes met fladderende rokken, mannen en vrouwen fietsen elkaar gejaagd voorbij, ieder wil zo vlug mogelijk bij de brand zijn.

Als grootmoeder en Dineke bij 't landgoed komen, staat het gebouw reeds in lichterlaaie, de vlammen zijn naar buiten geslagen, aangewakkerd door de wind heeft de brand in korte tijd een enorme omvang gekregen.

Dineke weet niet wat ze niet, met grote angstogen kijkt ze het vreselijke schouwspel aan. De loeiende vlammen jagen soms een vonkenregen de lucht in. „De Hazenberg” is een grote vuurzee! De burgemeester praat met opa, opa moet inlichtingen geven.

Maar opa weet niets. De brand is een groot raadsel voor hem. Diep verslagen vertelt hij, dat de familie een vacantiereis naar 't buitenland maakt en dat het personeel vanmorgen pas is vertrokken. Er moet iemand onvoorzichtig geweest zijn met vuur, maar hoe of wat, valt niet te zeggen. De brandweermannen van het dorp kunnen hier niet spuiten. Nergens is water in de omtrek.

O ja, een eind verderop, bij een laag stuk land, is een troebele sloot, meer modder dan water, nu 't zomer is.

En toch is de brand zo'n groot gevaar voor het omringende bos. Handen vol werk hebben de mannen om brandende takken te doven. Een klein beetje van de inboedel is ook nog gered, dat staat nu kris kras doorelkaar op een afgezet gedeelte in 't bos.

Maar 't mooie landgoed?

De dorpingen mogen 't aanzien hoe 't totaal uitbrandt. De balken vallen knetterend omlaag, de wankele muren waggelen,

storten met veel geraas in, tot een smeulende, rokende ruïne overblijft.

Opa wrijft voortdurend met z'n zakdoek in z'n ogen, hij zegt, dat 't van de rook is, maar Dineke begrijpt 't wel anders.

Zij heeft immers ook zo'n akelig gevoel in haar keel!

Nu heeft ze een poos geleden nog lopen vertellen dat de baron zulke mooie dingen had en als ze nu kijkt naar dat nare overschot, daar tussen die bomen.... Geen mooie jurk zal er meer in de kasten hangen!

Ook háár droom heeft nu een einde, dat begrijpt ze best.

Maar wat is dat, bij het grote verlies van de baron?

Alleen op het inrijhek zitten ongeschonden de spelende haasjes, 'n overgebleven herinnering aan het eens zo trotse „De Hazenberg”.

Als grootmoeder en Dineke naar 't boshuis terugkeren, is grootmoeder erg stil, ze weet niet wat te zeggen. Opa sjokt gebogen achter hen aan. Ze hebben verdriet om de grote brand.

Was het landgoed ook niet een heel klein beetje van hen? Als kleine jongen was opa er komen werken, z'n hele leven heeft hij op die grond gearbeid, uur na uur, dag na dag, jaar in, jaar uit! Opa is oud en „De Hazenberg” is er niet meer!

Ook de mensen in het dorp praten over de grote brand.

Iedereen vindt het jammer, dat het mooie landgoed verwoest is. Waren ze niet allen even trots op „De Hazenberg”?

De baronnenfamilie woonde daar al sinds onheuglijke tijden, het huis was van vader op zoon overgegaan.

Men praat ook over Dineke!

Iedereen weet dat zij het eerst de brand ontdekt heeft.

De kleindochter van de boswachter, ze kennen haar wel.

Wat deed dat meisje daar zo heel alleen, moet je zeggen?

Buren informeren nieuwsgierig bij Dineke's moeder: „Was het jou dochtertje die het eerst de brand ontdekte,” vragen ze, „ze kwam zeker wel meer op „De Hazenberg”?”

Dineke's moeder haalt haar schouders op, ze weet geen bijzonderheden te vertellen, ze moet zelf Dineke nog ondervragen. Maar de mensen weten al meer, een paar mannen hebben haar als een wilde door 't bos zien rennen, regelrecht naar grootvaders huis. En toen één van de boeren grootvader ging waarschuwen, zag hij Dineke helemaal van streek in de kamer staan.

Moeder kijkt vreemd op van dit verhaal. Dineke is even thuis geweest, toen heeft ze haar om een boodschap gestuurd, ze heeft niets bijzonder gezegd. Ja, ze was laat thuisgekomen, maar dat viel niet zo op na die brand, het halve dorp was wezen kijken!

Dus Dineke heeft de brand ontdekt!

Moeder ondervraagt haar dadelijk als ze een ogenblik gelegenheid vindt. Dan is het avond. Dineke zit wonderlijk stil met een

breiwerkje op schoot. Haar ogen staren dromerig door 't venster, ze denkt, 't is ook net of ze iets ziet, haar ogen worden groter van angst en haar mond staat een beetje open, haar breiwerkje ligt vergeten. . . .

Moeder slaat haar aandachtig gade. Dan legt ze zacht haar hand op Dineke's schouder.

„M'n kind, waar denk je aan, ik heb zulke vreemde verhalen van je gehoord, vertel moeder eens, wat je zo bezighoudt?”

Twee tranen glinsteren in Dineke's ogen als ze moeder aankijkt. „'t Was zó erg, moeder, ik zag de rook in de kamer dwarrelen en. . . . en vlammen ook en toen 'k bij opa kwam, geloofde hij me niet en hij was zo kwaad, omdat de deur zo hard openvloog en, en grootmoeder geloofde het ook niet. . . . ik heb zo hard gehold, maar 't was tòch te laat, want toen we terugkwamen stond het hele huis al in brand. . . .”

„Dus 't is waar, dat jij opa het eerst gewaarschuwd hebt?”

„Ja, moeder, ik was zo geschrokken, ik heb gebeld aan het huis, zó hard!” Moeder buigt zich wat dieper voorover, ze kijkt Dineke

recht in haar bruine kijkers: „Wat deed je alleen in 't bos en zo dicht bij het grote huis, meisje?”

„Ik?” Dineke kleurt van deze onverwachte vraag, die ze had kunnen begrijpen dat komen zou: „Ik heb er touwtje gesprongen, ik speelde er en er waren ook nog boerenkinderen met een wagen.”

„Jawel, maar toch niet bij 't grote huis, had je daar een boodschap, Dineke?”

„Nee, ja toch,” zegt Dineke verward. Dan voelt ze wel dat ze er niet meer uitkomen kan. Ze slaat plotseling haar armen om moeders hals en vertelt dicht bij haar oor haar plan, dat nu achteraf zo vreselijk raar lijkt. Ze móet het vertellen!

Moeder verwijt haar niets, ze streelt alleen even haar wang en drukt haar nog wat vaster tegen zich aan.

„Moeilijk als we iets graag willen en het kan niet, hè? Ja, moeder begrijpt dat goed. Gij zult niet begeren, staat er in de Wet, maar we begeren juist altijd zo heel veel en juist vaak dingen, die we niet krijgen kunnen, kind.”

„O, maar het geeft niks, moeder, ik, ik vind het niets erg als ik geen nieuwe jurk krijg, ik heb het toch al eerder gezegd, toen 's morgens, weet u wel?” haast Dineke zich te zeggen.

„Dapper meisje; als jij dat zo mooi overwinnen kan, dan word jij later een sterke vrouw, want het begeren naar mooie dingen maakt veel vrouwen en meisjes slecht, dat zul je later wel begrijpen, beter begrijpen dan nu.”

Dineke knikt, ze kan niet meer praten, ze slikt tegen die vervelende brok in haar keel, die er weer zit. Maar ze is toch blij, dat moeder zo fijn met haar gepraat heeft, al weet ze niet of het precies is, zoals moeder denkt. Begeert ze werkelijk niet? Ze zou 't niet durven zeggen.

„Kom, kind,” zegt moeder, het nu over een andere boeg gooiend, „je bent vandaag de heldin van de dag, zo iets moet nu weer net jou overkomen!” Nu lacht Dineke even: „k Heb toch niets bijzonders gedaan, hoor moeder.”

„Dat zeker niet, maar blijf in 't vervolg maar wat dicht bij huis, dat lijkt me in elk geval beter!”

VI

„NIET BEGEREN?“

Je kunt natuurlijk niet op een besluit terugkomen.
Tenminste, zó voelt Dineke het.
Ze heeft nu eenmaal gezegd dat ze geen nieuwe jurk hoeft en dan ga je er later niet meer over zeuren.

Maar o, wat is dat moeilijk!

Veel mooie dingen begeren, maakt vrouwen en meisjes weleens slecht, zei moeder. Nu, Dineke kan er iets van begrijpen. Want o, wat is ze dikwijls uit haar humeur, de eerstkomende dagen. Ze zou wel wat willen verzinnen, om toch haar doel te bereiken. Op een avond heeft ze bij de apotheek gebeld aan de voordeur. Toen kwam het dienstmeisje voor en die vroeg wat ze doen kwam.

„Zou ik ook medicijnen weg kunnen brengen?“ heeft ze toen gevraagd.

„Jij?“ had het meisje gelachen, „je bent nog zo'n uk, in elk geval moet je bij mij niet wezen, vraagt 't maar in de winkel, dáár!“

Toen was ze schoorvoetend de winkel binnengestapt, daar stonden twee dames met lange witte schortjassen, achter de toonbank. „Kom je een recept brengen?“ vroeg de een dadelijk. Ze stak haar hand al uit.

Waarom ze toen zo verschrikkelijk verlegen had gedaan, wist ze zelf niet, maar ze had bijna niet uit haar woorden kunnen komen. Tenslotte hadden ze haar toch begrepen.

„Of je flesjes en poeders weg mag brengen, kind,“ had die

vlugge juffrouw rad geantwoord. Ze had lachend naar de andere gekeken, die had toen naar haar leeftijd gevraagd.

„Hoe oud ben je? Tien? Nu, dat is nog wel wat jong, je moet kunnen fietsen, want de afstanden zijn hier heel groot, dat weet je. Nee, het lijkt me beter als je over een paar jaar maar eens terugkomt.”

Ze had net een gevoel gehad of ze zich schaamde, toen ze die winkel uitging!

Een keer had ze mogen oppassen bij juffrouw De Groot, op kleine Daantje. Daarmee had ze een dubbeltje verdiend; maar moeder was zó boos op haar geweest toen ze 't hoorde, want die had haar overal gezocht. Ze had gezegd: „Pas liever op je eigen broertjes en zusje, jij kunt je werk wel thuis vinden!”

Nee, daar was ook geen aardigheid aan.

En wat begon je met een dubbeltje?

Dineke vecht met zichzelf, wat heeft ze een moeite om niet kribbig en snauwerig te worden. En dat ze nu ook niemand heeft, wie ze het alles eens kan vertellen.

Anders had ze grootmoeder, maar die was zo in de war na die brand op „De Hazenberg”. 't Leek wel of grootmoeder helemaal niet meer dacht aan het trouwfeest van tante.

Je zou denken dat het niet meer doorging!

Had ze er maar niet met andere meisjes over gepraat, ze was telkens bang, dat een van hen er over beginnen zou.

Annie van Bree was aardig, daar zou ze best tegen durven zeggen dat moeder geen bruidsjurk voor haar kopen kon, maar die Jo van Zelm! Als ze haar zag, had ze al een hekel, ze kon altijd van die steken geven, onder water door, je kon ze voelen.

Als ze wist dat 't niet doorging, zou ze haar stellig plagen.

Zij had makkelijk praten. Ze was 't jongste kind thuis, erg verwend en gewoon om haar zin te krijgen, dat zei ze zelf, daar was ze nog trots op ook!

Nu, moest je bij Dineke's moeder niet wezen, dan kwam je aan een verkeerd adres. Dineke ontweek Jo zoveel mogelijk.

Maar op een middag, daar had je 't, hoor.

Jo, omringd door een troepje bewonderaarsters, komt op haar af.

„Hallo, Dineke,” roept ze expres heel hard, „wanneer trouwt jou tante nou eindelijk?”

Zoiets mag ze natuurlijk best vragen en er is geen enkele reden, waarom Dineke hierop geen antwoord zal geven.

Dus zegt ze schijnbaar achteloos, maar met de grootste spanning: „Over een paar weken, denk ik, de datum stond immers nog niet vast.”

„Heb je al een bruidsjurk, je mag toch bruidsmisje zijn, vertel eens op, word je mooi die dag?”

Dineke heeft het benauwd, ze wordt vuurrood in haar gezicht. „Weet ik het,” zegt ze haperend, „zover is het nog niet.”

Jo van Zelm giegelt, achter haar hand smoest ze met een misje, die lacht nu ook, dan doet ze een opschepperig verhaal aan Dineke.

„Als m'n broer trouwt, mag ik ook bruidsmisje zijn. Mijn moeder heeft al een grote lap lichtblauwe zijde gekocht, hij is al bij de naaister ook. Met zoiets wacht je toch niet tot het laatste nippertje,” zegt ze uit de hoogte. 't Lijkt of alles voor Dineke's ogen draaien gaat. Ze weet dat ze Jo haat, een ziedende drift maakt zich van haar meester. Ze bijt op haar onderlip en kijkt met boze ogen naar Jo. Vaag ziet ze haar staan, triomfantelijk draaiend op de hak van haar ene schoen.

Ze moet wat zeggen, maar ze zou liever weg willen lopen. Haar voeten staan als aan de grond genageld. Ze ziet hoe Jo zich om haar vermaakt, weglopen staat belachelijk, ze moet gewoon doen en meepraten net als de anderen.

„Leuk voor je, Jo,” zegt ze eindelijk koud.

„Leuk, leuk, leuk,” hoont een stem in haar binnenste.

Ze huichelt, ze vindt het helemaal niet leuk. Ze liegt, en ergert zich aan Jo's manieren!

Natuurlijk heeft Jo thuis gevraagd of ze ook bruidsmisje mocht wezen, toen ze 't hoorde van Dineke. Die mensen doen immers alles na!

„Loop je mee?” zegt ze tegen Dineke.

Maar die kan niet, ze ziet hoe de meisjes op 't schoolplein heen

en weer lopen. Jo heeft het woord onder de meisjes, telkens kijkt ze schuin om naar Dineke.

Praten en lachen ze om haar? Waarom blijft ze ook zo stijf tegen die muur staan? Ze kon toch beter gaan spelen.

Dineke verbijst zich van ergernis, verdriet trilt in haar binnenste.

Jo bruidsmisje, ik niet, denkt ze moe en gelaten. Kon ze 't maar overgeven.

Niet begeren, wat je niet krijgen kunt!

Dineke begeert wel, hevig fel begeert ze een mooie bruidsjurk, nu nog meer dan te voren, juist nu!

Daar komen ze weer, die lachebek natuurlijk in 't midden.

Ze wil niet kijken, gauw draait ze haar hoofd om.

Maar Jo staat alweer vlak voor haar, ze spreekt haar aan, hakkelt van 't lachen, het onderwerp schijnt haar veel plezier te doen.

„Nietwaar, Dineke, jou tante trouwt toch in de stad, hè? Zij willen raden wie 't mooiste wordt, jij of ik. Wat denk je, welke kleur wordt jou jurk?”

Pats! Dineke heeft opeens in Jo's lachende gezicht geslagen, er zit bloed aan haar lip.

Jo is als bij toverslag veranderd, ze kijkt vals: „Kun je net zien dat je allemaal leugens verteld hebt, je krijgt natuurlijk geen jurk, jullie zijn te arm,” zegt ze wreed en onbarmhartig.

Dan weet Dineke niet meer wat ze doet, ze vliegt als een furie op Jo aan en slaat haar, waar ze haar maar raken kan, ze is door het dolle heen. Jo, ook niet mis, slaat terug. Het wordt een onbehoorlijke vechtpartij. Ze trekken elkaar aan de haren, stompen en slaan als twee wilde katten. . . . Gelukkig dat mijnheer Van Buren, het hoofd van de school, tussenbeide komt.

Eén vingerwijzing is genoeg.

„Daar is de deur,” gebaart hij boos, „schamen jullie je niet?”

Schamen? Dineke in elk geval niet, ze trilt op haar benen en kijkt nog met leedvermaak naar Jo's dikke lip. 't Zal wel mooi staan, bij haar lichtblauwe zijde, denkt ze met zekere voldoening. Ze komen in hun klasselokaal, de juffrouw is er al bezig.

„Hier zijn twee ruziemaaksters, juffrouw,” zegt mijnheer Van Buren, „u zet dat zaakje tussen deze twee jongedames wel even recht, hè?”

„Zeker, mijnheer, na vieren zullen de gemoederen wel wat bedaard zijn. Jullie ieder op je plaats, asjeblijft.”

Daar zitten ze nu, Jo met een potsierlijke dikke lip en Dineke met een brandende schram over haar wang, die lelijk pijn begint te doen. Ze hebben gevochten als jongens!

Spoedig gaat de school aan.

De twee meisjes hebben veel bekijks, je kunt goed merken dat er buiten over hen gepraat is, een vechtpartij komt gelukkig niet dikwijls voor. Maar juffrouw Giethoorn houdt van orde in de klas. Wie niet gehoorzaamt, krijgt strafwerk. Het voorval tussen Jo en Dineke gaat voorlopig de doofpot in. Bij de schoolblijvers na vieren, moeten ze beiden blijven zitten en nog wel het allerlaatst bij de juffrouw komen.

„Kom, vertellen jullie nu eens even, waarom je elkaar zo toegetakeld hebt. Wie is begonnen?”

„Zij,” zegt Jo dadelijk.

„Is dat zo, Dineke?”

„Ja, juffrouw, maar zij plaagde me.”

„En daar kon jij natuurlijk niet tegen.”

Dineke zwijgt, als de juffrouw niet alles weet, kan ze het toch niet begrijpen, ze haalt onverschillig haar schouders op.

„Heb je spijt van je drift, Dineke?”

Dineke blijft zwijgen en naar de planken vloer turen.

„Kom, Dineke, kijk me eens aan, ik had graag een antwoord van je. Ik vraag nogmaals of je spijt hebt van je onhebbelijkheid.”

„Nee, juffrouw,” zegt Dineke eerlijk.

Ze heeft nu eenmaal geen spijt, moet ze er dan om jokken? Ze heeft een hekel aan Jo, vooral na vanmiddag!

De juffrouw staat verbaasd van dit onverwachte antwoord. Nu zal ze de geschiedenis helemaal moeten weten, wil ze Dineke's houding kunnen begrijpen. Want ook Jo's gezicht staat haar niet aan. Die heeft een hooghartige houding aangenomen, met minachtend neergetrokken mond kijkt ze naar Dineke. Heeft ze haar nodig? Zij heeft ook geen spijt, kun je begrijpen!

Twee harde gezichten, die geen toenadering willen.

Juffrouw Giethoorn ziet het ontsteld aan.

„Nu moet je me alles maar vertellen, Dineke, misschien kan ik jullie houding begrijpen, in ieder geval: zó snap ik er niets van.”

Dan vertelt Dineke sober het verhaal. Niet dat moeder geen bruidsjurk kopen kan, dat niet. Alleen wat op het schoolplein voorgevallen is. Ook Jo mag haar lezing van het gebeurde geven, zo krijgt juffrouw Giethoorn een goede kijk op de zaak.

„Jullie zijn allebei schuldig, meisjes,” zegt juffrouw Giethoorn hierna. „Jo om haar lelijke hooghartige trots en Dineke om haar jalouzie. Ja, de jaloersheid maakte jou zo boos. Was je bang dat misschien Jo wat mooier zou wezen dan jij? Of kon je niet hebben, dat zij nu ook bruidsmeisje wezen mocht? Afgunst kan je tot lelijke dingen brengen.”

Och, Dineke weet het wel. De juffrouw heeft gelijk. Nu ze zo tegen haar praat, moet ze aan moeders woorden denken. Begeren naar mooie dingen, die buiten je bereik liggen, kan iemand slecht maken. Daar hoef je heus niet groot voor te zijn!

De tranen springen in haar ogen, nú heeft ze spijt, nu de juffrouw haar veel zachte vermanende woorden toevoegt.

Dan krijgt ook Jo er van langs!

„Pochen en uitdagen staat lelijk, Jo. Je kon toch wel begrijpen, dat je Dineke door je manier van doen plaagde. Jij hebt de grootste schuld, Jo,” zegt de juffrouw streng en nadrukkelijk. Ze kijkt daarbij Jo diep in de eindelijk beschaamde ogen.

Tenslotte weer verzoend, heeft juffrouw Giethoorn de meisjes van zich laten gaan. Getweeën gingen ze de klas uit, nadat ze elkaar eerst de hand hadden gegeven.

Of Dineke na dit voorval nu dadelijk van Jo houden kan?

O neen, telkens komen wrevel en jalouzie weer boven.

Zal ze dan nooit leren, het over te geven?

Het is ook zo moeilijk om de minste te moeten zijn.

Jo kan vlotweg praten over wat er gebeuren gaat in haar familie. Dineke niet, ze denkt, dat ze maar weinig heeft om trots op te zijn. Altijd denkt ze, dat Jo in het voordeel is, blijft ze naar haar kijken als een zeer bevoorrecht kind.

Maar God ziet niet aan wat voor ogen is. Hij ziet het hart aan. Hij ziet en kent ook Dineke, die dat heel moeilijke nog leren moet!

VII

NOG EENS NAAR GROOTMOEDER

Het is weer boodschappenmiddag!
Dineke is op weg naar grootmoeder. Nú haast ze zich helemaal niet.

Twee keer zal ze de lange weg van 't dorp naar 't bos heen en terug moeten.

Jammer dat ze geen fiets heeft, dan ging 't vlugger, dan was ze er zo! Veel meisjes uit haar klas hebben al een fiets, vooral die ver weg wonen komen tegenwoordig allemaal op de fiets.

En natuurlijk Jo van Zelm, die heeft er ook een. Dat gelukskind hoefde maar te kijken en ze kreeg wat ze vroeg.

Hè, moest ze weer aan Jo denken? Dat had ze de laatste tijd telkens, 't was Jo voor en Jo na.

Moeder had nog zo gezegd onlangs, na die ruziemiddag, dat ze dat los moest laten!

Moeder had die rode schram gezien in haar gezicht en gevraagd hoe ze daaraan kwam. Nou, toen had ze maar eerlijk verteld van de ruzie. Wat had moeder verdrietig gekeken, ze had alweer met haar gepraat. Ze had dadelijk begrepen, dat Dineke jaloers was geweest.

Ze had gezegd dat geluk niet in uiterlijke dingen zat, geluk dat droeg je binnen in je hart. Als je daar niet gelukkig was, konden alle mooie dingen van de wereld het je ook niet maken. 't Geluk om tevreden te zijn, met wat je hebt, geeft God je, als je er om vraagt.

Kijken naar kinderen, die het minder hebben dan jij, dán ben je gelukkig. Ben je niet veel bevoorrecht boven zieke kinderen bij-

voorbeeld en Mientje Kuipers, met haar misvormde voetje, waarmee ze zo slecht vooruitkomt? Dat zei moeder en daar denkt Dineke nu ook weer aan.

Ze huppelt alweer, 't was immers waar. Vroeger was ze nooit zo geweest, nu door die nare trouwjurk was het telkens wat! Niet aan denken meer, weg ermee!

„Touwtje springen in de rij
Anders gaat je beurt voorbij!”

neuriet ze vrolijk.

Hè, wat verlangt ze plotseling naar grootmoeder!

Fijn even babbelen met haar voor 't huis op de bank, heerlijk!

Hè, wie loopt daar voor haar op de zandweg?

't Lijkt tante Carolien wel, 't is in elk geval iemand met een koffer.

Stel je voor, dat ze 't was, zou ze roepen?

Wat! Ze kan haar best inhalen, ja, ze is 't!

„Tante Carolien!” roept ze hard.

Tante kijkt om, ze wacht, ze ziet haar dus ook.

Dineke zwaait vrolijk, ze heeft haar spoedig bereikt.

Dat wordt een hartelijke begroeting midden op de weg, want Dineke slaat spontaan haar armen om tante's hals.

„Dag, tante,” juicht ze vrolijk, „dat ik u nou net zie, bent u maar alleen gekomen?”

„Ja, robbedoes,” lacht tante blij, „laat nog wat van me over, wil je?” Ze schikt kwasi grappig aan haar kapsel, vat dan haar koffer weer op.

„Gezellig dat we nu samen gaan, jij gaat zeker ook naar grootmoeder?”

„Boodschappen doen, tante, mag ik uw koffer dragen?”

„Erg aardig van je, Dineke, maar die is zwaar, hoor, voel maar.”

„Ik kan wel,” meent Dineke luchtig, maar na een klein eindje lopen moet ze hem toch alweer overgeven.

„Waar is oom Henk, tante?”

„Op 't kantoor in de stad, die heeft geen vacantie. Zaterdag

komt hij ook hierheen, tante gaat heel onverwachts grootmoeder verrassen."

„Leuk! Weet grootmoeder helemaal niet dat u komt? Mag ik 't gaan zeggen?"

„Nee, nee, dan is 't geen verrassing meer, je mag blij zijn als ik je mee wil nemen."

Plagend kijkt tante naar haar kleine nicht, die vrolijk babbelend naar haar opkijkt.

„Wanneer gaat u nou trouwen, tante?"

„'s Kijken, dat zal Woensdag over drie weken zijn, dat is tenminste de bedoeling."

„O, dolletjes, 'k mag toch komen, hè tante?"

„Nou, dat is ook wat, heeft grootmoeder dan niet verteld dat je bruidsmisje mag zijn!"

„Tuurlijk, tante, maar ik heb immers geen mooie lange jurk, 't geeft niks ook, als 'k maar op uw feest mag komen. M'n Zondagse jurk is zo lelijk, dáár kan ik geen bruidsmisje mee zijn, zegt moeder."

„Dat zal wel niet, maar als ik 'm nou es opknap? Breng hem morgen maar, 'k zal kijken wat ik er aan doen kan."

„Doet u 't echt?"

„Heb ik je weleens ooit iets beloofd, dat niet gebeurd is?"

„Nee, o tante, u bent een schat! Wat zal moeder blij zijn, dat het geen geld kost! Weet u wat ik doen wou? Ik ben om de bruidsjurk van Henriëtte van „De Hazenberg" gegaan. Maar toen kwam daar brand, dat heeft grootmoeder u zeker wel geschreven?"

„Van die brand natuurlijk wel, maar van die jurk niet, hoor!" lacht tante vrolijk. „Hoe heb je 't, me lieve grootje, in je hoofd gehaald, om daar om een jurk te gaan vragen! Ha, ha, ha!" tante schatert van pret. „Dacht je nu werkelijk, dat dat ding jou passen zou?"

„Passen? Waarom niet? 't Was een rose met stroken!"

„Nou, wat zou dat! Al was 't een pimpelpaarse; weet je hoe oud Henriëtte was, toen ze dat ding droeg? Zes jaar en jij bent er nu tien! 't Is om te gieren, ha, ha," tante lacht weer, ze kijkt guitig

naar de verbaasde Dineke, die niet weet wat ze hoort.

„Als grootmoeder het heeft over enkele jaren, trek er dan gerust in gedachten nog maar een paar bij of af, grootmoeder vergeet de tijd zo vaak.”

Dineke, met beteuterd gezicht, moet toch ook lachen. Dom, dat ze zelf niet aan de mogelijkheid heeft gedacht, dat de jurk haar niet passen zou. Maar kom, als tante haar Zondagse opknapt, is ze toch mooi, tante is zo handig.

Vrolijk babbelend hebben ze beiden voortgestapt, nu zijn ze er haast, daar is 't huis al.

Grootmoeder heeft hen natuurlijk al gezien, 't gordijn is neergevallen en de huisdeur gaat open.

Met uitgestoken handen wacht ze haar dochter in de voortuin. „Carolien en Dineke, dat is nogeens een verrassing,” verwelkomt ze blij.

„Wel wel, als opa dat ziet!”

't Stille huis van grootmoeder is plotseling vol leven. Grootmoeder dribbelt vlug naar 't keukentje, om theewater op te zetten. En dan komt ze gezellig een poosje babbelen met tante. Dineke mag luisteren, ook dat is een genoegen, een heel enkel keertje praat ze er wat tussendoor.

Dan gaan ze samen theedrinken, grootmoeder heeft wat lekkers bewaard, voor het geval dat tante onverwachts kwam. Het zijn de heerlijke koekjes, die Dineke bij de dorpsbakker haalt, koekjes met pitjes, waar hij om beroemd is! Knusjes zitten ze met z'n drieën om de tafel, zo gezellig, dat Dineke het jammer vindt, als ze eindelijk naar het dorp moet.

Ze zou nu wel de hele middag in het boswachtershuis willen blijven. Maar ze zal maken dat ze gauw terug is, kan ze fijn nog een poos blijven als ze terugkomt. Dan vertelt tante vast nog wel wat over de bruiloft ook. Nu mag ze toch komen en tante maakt haar jurk, fijn!

Wacht, ze zal hem straks meteen maar halen, als ze in 't dorp is. Dineke heeft een portemonnee met geld en een boodschappenbriefje in haar tas. Maar ze is zo verstrooid, dat ze geen moment daaraan denkt.

Gelukkig dat ze niet alles onthouden hoeft, anders kwam er vast deze middag niets van terecht!

In 't dorp neemt ze de kortste weg, ze gaat achterom het huis

binnen. De deur is altijd open, maar moeder is er dit keer niet. Twee van haar broertjes spelen met een autootje over de grond. Dineke neemt nauwelijks notitie van hen; ze gooit de tas op een stoel en rent naar boven. Daar is de kleerkast, daar hangt ook haar Zondagse jurk. Ze doet hem van het haakje, hangt hem over haar arm, grist de tas van de stoel en is in een zucht weer verdwenen.

Als een wervelwind is Dineke het huis doorgesneld, het verlangen om weer spoedig bij tante te zijn jaagt haar voort. . . .

Uit de tas, die half op de stoel

hing, is grootmoeders portemonnee gegleden. Hij ligt daar niet lang, of Piet vindt hem, hij kijkt er verrast naar.

„O, een portemonnee! Wat zou er in zitten?”

Nieuwsgierig maakt hij hem open. Er zit geld in, veel zelfs, want het zijn briefjes. . . . en er zit ook nog een papiertje in, daar kun je boodschappen op lezen. Piet is nog maar acht en daar grootmoeder niet al te best meer schrijft, spelt hij onhandig: een p. zo-t.” Het zal wel zout moeten zijn, maar de jongen heeft daar ook heel geen belangstelling voor, hij telt de bruine briefjes, da's veel belangrijker.

„Veel centen,” zegt Bertie met diep ontzag in z'n kleine kinderstemmetje. „Kan je veel voor kopen.”

„Ja,” zegt Piet raadselachtig, „ga je mee naar buiten?” Hij steekt het portemonneetje in z'n zak, houdt heel zorgvuldig z'n hand er op.

Zo lopen ze samen de dorpsstraat in. Piet voelt zich heel groot, met zoveel geld in z'n zak, hij talmt telkens voor een winkel, waar lekkers te koop is.

Hè, hij watertandt, niemand weet dat hij die portemonnee heeft, alleen Bert. Zou hij wat kopen? Hij is nu eigenlijk rijk, want briefjesgeld, dat was veel! Kon je 's Maandags wel horen als de huisbaas kwam, dan gaf moeder ook briefjes en dan zei ze altijd dat het zo'n grote hap uit haar portemonnee was!

Wat zou je voor vijf briefjes al niet kunnen kopen!

Piet droomt en duizelt van verlangen, maar de portemonnee blijft gesloten in z'n broekzak.

Even denken aan de mogelijkheid dát je iets kan kopen en het dan toch niet doen. Ja, zo is Piet!

VIII

EEN BENAUWD UUR

Onbewust van haar verloren schat loopt Dineke verder. Ze neuriet een wijsje, 't gaat vanzelf, ze weet zelf niet wat ze zingt.

Ze zingt!

Daar is de brede dorpsstraat met de grote winkels. De kruidenier woont er ook en de bakker en de slager, enfin, je kunt daar van alles kopen!

Dineke moet echter bij de kruidenier zijn. De winkeljuffrouw achter de toonbank groet haar als een goede bekende.

„Zo, Dineke, kom je om de boodschappen voor grootmoeder?”

„Ja, hoor, hier is de tas, het briefje zit er in, juf.”

„Mooi zo, dan zal ik je eens vlug helpen. Fijn voor grootmoeder, dat ze zo'n flinke kleindochter heeft. Is grootmoeder de laatste tijd nogal gezond? Ze was toch zo van streek na die brand?”

„Ja, dat wel, maar tante is over uit de stad.”

„Nou, dan is 't feest bij grootmoeder, dat begrijp ik . . .”

Juffrouw Willemse doet een greep in de tas, ze voelt echter niets, dan kijkt ze er in, ziet vragend naar Dineke: „Zei je niet dat de portemonnee in de tas zat, of heb je 'm misschien daar?”

Ze ziet hoe Dineke van kleur verschiet, ze schrikt: „Hij móet er in zitten, grootmoeder heeft hem er zelf in gedaan, met het briefje waar alles op stond!”

„Zo-o, nou, dan zullen we hem binnenst buiten keren. Zie je dat hij leeg is?”

„Ja, maar . . . is hij niet gevallen?”

„Nee, m'n kind, dan had ik hem wel gevonden. Weet je wel ze-

ker dat je hem meegenomen hebt? Kun je hem niet op tafel hebben laten liggen?"

Dineke's ogen zijn donker van angst, ze staat sprakeloos.

Heeft ze grootmoeders portemonnee verloren?

Als 't waar is, weet ze geen raad. . . .

„Ga eerst maar es zoeken, Dineke, kom straks dan terug," raadt juffrouw Willemse, „misschien vin j' hem nog op de weg. . . .

Heb je lopen spelen?"

Dineke schudt het hoofd, ze gaat de winkel uit, ze zal terug moeten naar grootmoeder, zoeken, heel de weg lang.

Er zit niets anders op. Dineke kan niet begrijpen hoe ze de portemonnee verloren kan zijn, heel de tijd heeft de tas aan haar arm gehangen. Alleen thuis heeft ze hem op de stoel gegooid.

Daar dus eerst heen; ze vindt nog steeds de achterdeur open, maar nu niemand binnen. Ze zoekt op de grond, bij de stoel waar de tas op gelegen heeft.

Ze kan gerust teruggaan, net zo ze dacht, ze vindt hem niet.

O, wat heeft ze 't afschuwelijk benauwd.

Hoe zal ze grootmoeder onder de ogen durven komen en nu juist, nu tante er is.

Nog nooit heeft ze wat verloren!

Vijf gulden heeft ze meegekregen, o, 't is, 't is. . . .

Heel de weg kan ze wel huilen van narigheid, maar ze moet zoeken!

Ze heeft oor noch oog voor andere dingen, gebogen gaat ze de dorpsstraat langs, loopt ze terug langs het stille laantje, met z'n mulle zandweg en z'n brede wagensporen.

Soms staat ze stil, dan strijkt haar hand langs haar warm voorhoofd. . . . Vijf gulden, ze weet geen raad, zo rijk had grootmoeder 't niet, hoefde ze maar niet terug. . . .

Ze bidt zachtjes onder 't voortgaan: „Here God, maak U toch, dat ik de portemonnee vind, en dat grootmoeder het geld terugkrijgt. . . ."

Ze zegt het verscheidene malen. Tobbend en piekerend loopt ze voort, bijna is ze er.

Zou grootmoeder haar nu ook zien?

Ze hoopt van niet, loopt expres erg aan de kant van de weg. . . .
Hoe stil en aarzelend komt ze binnen, ze houdt de knop van de deur in haar hand.

Grootmoeder is verrast, ze heeft zo druk zitten praten met tante, dat ze niet op de weg gelet heeft.

„Ha, daar is Dineke met de boodschappen, kom er maar gauw in, kind.” Maar Dineke komt niet, schuw toeft ze bij de deur: „Heeft u 'm gevonden?.... Hij zat niet in de tas, hij was weg.... ik, ik heb heel de weg al gezocht. . . .”

„Wat gezocht? Ben je wat kwijt, je hebt toch niets verloren?” Star kijkt Dineke grootmoeder aan. „Ja, de portemonnee,” fluistert ze zacht.

„Kind dan toch, hoe komt dat nou?” schrikt grootmoeder.

„Zeker lopen springen,” zegt tante ontstemd, „je wist toch wel dat er vijf gulden in zaten, Dineke?”

„Ja, tante, maar 'k heb heus niks gedaan, alleen hard gelopen en de tas hing aan m'n arm, zo!”

Dineke snikt net opeens uit, al haar opgekropt verdriet barst nu los, ze kan zich onmogelijk goedhouden. Wild wrijft ze in haar ogen, haar zakdoek drukt ze tot een propje tegen haar mond.

Grootmoeder kan 't niet langer aanzien. Ze trekt Dineke tot zich, geeft haar gauw wat te drinken. „Stil maar, stil maar,” sust ze meewarig, „wat heb je wel een akelig uur achter de rug, vertel nou eens precies hoe 't gegaan is, kom!”

Dineke doet het, o, ze zal er niet om jikken. Ook dat ze de jurk gehaald heeft, vertelt ze nog. Hoe dwaas hangt dat ding nu aan haar arm te bengelen, daar heeft niemand belangstelling voor. Grootmoeder schudt haar oude hoofd. „Kom maar even uitrusten, dan kan je een beetje tot jezelf komen. Ga dan straks naar de veldwachter toe en vertel hem, dat je een portemonnee verloren ben, mogelijk brengt de vinder hem op het bureau. Er zijn nog wel eerlijke mensen, Dineke.” Dineke hoopt het, soms schiet een snik op uit haar keel, haar ogen zijn rood van 't schreien.

Grootmoeder en tante praten gedempt. Tante schrijft een nieuw boodschappenbriefje, daar moet ze morgen weer mee naar de

kruidenier. 't Wordt nu te laat om nogmaals heen en terug naar 't dorp te gaan.

De Zondagse jurk heeft Dineke achter op haar stoel gehangen, daar moet tante hem nu zelf maar vinden, zij durft er met geen woord over te reppen. Als ze na een kwartier opstaat, om naar huis te gaan, dribbelt grootmoeder met haar mee naar de deur. „Vijf gulden, Dineke, is een heleboel geld en grootmoeder neemt dat heus niet licht, m'n kind. Maar een mens heeft kostbaarder dingen te verliezen, dat heeft grootmoeder geleerd na die brand, laatst, weet je wel?”

„Ja, de baron was rijk, hè grootmoeder?”

„Heel rijk, er zijn veel kostbare dingen verbrand, heel veel; . . . maar het allerkostbaarste wat een mens bezit is toch z'n ziel; als we die geborgen weten bij Jezus Christus, dan zijn we nog oneindig veel rijker, rijker dan de rijkste baron, kind, onthoud dat maar, zul je?”

Dineke, van diepe eerbied vervuld, knikt, ze begrijpt het nog niet helemaal, maar de ernst waarmee grootmoeder het zegt, doet haar wel ongeveer voelen wat ze bedoelt.

„Vergeet niet, nog bij de veldwachter langs te gaan, Dineke.”

„Nee, grootmoeder!”

Dineke aanvaardt de terugtocht, haar voeten huppelen niet, bedachtzaam loopt ze door 't stille laantje. Het koren, dat deze week gemaaid is, staat aan schoven gebonden.

Ze heeft een wijd uitzicht over de velden.

Soms vliegen vogels op uit het land. „Piu, piu,” klinken hun kreten.

De lucht trilt van vleugelslag.

De zon zakt naar de horizon, als een gouden bal staat hij nog aan de hemel en zet alles in warm purperen gloed.

Dineke kijkt er dromerig naar, een hoofd vol gedachten.

Wat beleeft ze toch al een boel, 't is telkens wat anders!

Telkens komt ze in moeilijkheid, dan door drift, dan door onnadenkendheid, wat moet ze nog een hoop leren.

Ze is eigenlijk nog een domme meid, nu moet ze 't moeder straks ook nog vertellen.

Ze zucht, ze heeft weinig zin om naar huis te gaan, ze is nog zo laat ook door alles. Nu had ze gedacht met prettig nieuws thuis te komen en nu is 't weer mis.

Ze zullen thuis ook wel boos op haar zijn. Vijf gulden is nu eenmaal veel geld, Dineke heeft het zelf nooit bij elkaar gehad, nooit!

Hè, hoe zal ze 't ooit kunnen vergeten, ze droomt er vannacht nog van

Op 't mulle gedeelte van de weg nadert een boerenwagen, het schokken van de wagen verbreekt opnieuw de stilte.

Dineke let er niet op, maar als de wagen haar passeert, wordt ze opeens geroepen. Achter op de wagen zit Piet, haar broer, hij springt er af en sjuwt een zware tas.

„Help eens een beetje,” roept hij vrolijk.

Helpen? Dineke wrijft haar ogen uit, ziet ze 't werkelijk goed? Heeft Piet daar grootmoeders tas? En die heeft ze in de winkel laten liggen! Maar Piet is nu vlak bij haar, hij kijkt haar breedlachend aan: „Hier zijn de boodschappen voor grootmoeder, juffie,” zegt hij met guitige ogen.

„Echt? Hoe kan dat nou, jô,” vraagt Dineke, terwijl ze de vracht van haar jonger broertje overneemt en er ongelovig in kijkt. „Kan jij toveren?” Piet lacht nog harder, hij loopt op een sukkeldrafje naast haar voort.

„Moet je horen,” begint hij vertrouwelijk, „ik zei: ake brake noten kraken, ike bieke bom, breng asjeblijft opoe's portemonnee weerom! Nou, en toen had ik 'm, hè; ik kan toveren, dat zie je!”

„Heb je de portemonnee?”

„Dat zie je, hier, is ie het?”

Dineke geeft een schreeuw van blijdschap, als een roofvogel grist ze 't ding uit haar broertjes hand.

„Vertel nou toch eens gauw, waar hij was en hoe je aan de boodschappen komt, ik ben zo nieuwsgierig!”

„Nou, dat is heel gewoon,” vertelt Piet leuk, „ik vond hem op de grond, thuis. Eerst wou ik er allemaal lekkers voor kopen (houden maar, hoor) en toen kwam moeder en die zei, dat het de portemonnee van grootmoeder was, dat jij die verloren moest zijn,

ze stuurde me dadelijk naar de winkel je achterna, maar jij was allang weg. Toen gaf juffrouw Willemse de boodschappen.

„Breng ze maar dadelijk bij je grootmoeder, want je zusje was zo geschrokken,” zei ze. Dat heb ik gedaan, begrijp je 't nou?”

„'t Is net een wonder,” zucht Dineke opgelucht, haar ogen lachen alweer.

Ze is zo ontzaglijk blij!

Voor de derde maal die middag loopt ze naar 't boswachtershuis. Daar is grootvader inmiddels ook binnengekomen en nu Piet en Dineke nog.

't Is compleet feest nu alles terecht is.

„De eerlijke vinder moet beloond worden,” zegt opa.

Dat vindt grootmoeder ook. Ze zoekt de grootste krakeling uit het koektrommeltje en uit haar portemonnee diept ze een mooi zilveren kwartje op. „Dat is voor Piet, jongen, dat heb jij vanmiddag eerlijk verdiend, hoor,” zegt ze.

Piet glundert om dit buitenkansje en laat tante nu nog vertellen, dat hij bij de chauffeur in de auto mag zitten, als ze trouwt!

Twee overgelukkige kinderen gaan weldra naar huis, de een zo mogelijk nog blijer dan de ander. Ze moeten thuis vertellen het lang verhaal van de verloren portemonnee.

Piet denkt: Fijn dat ik hem eerlijk teruggegeven en er niets uit gepakt heb.

En Dineke?

Ze draait voor 't naar bed gaan, haar handje op moeders schouder. Deze vat het beet, haalt haar meisje dicht bij haar knie, oog in oog moet er iets gezegd worden, na zo'n bewogen middag.

„Je was blij, toen Piet de portemonnee en de boodschappen bracht, hè Dineke?”

„Nou, heel erg, moeder.”

„Nog veel blijer is de Here Jezus, als een verloren schaapje door Hem gevonden wordt, dan is het feest in de hemel, kind.”

Dineke knikt, nú kan ze 't begrijpen, omdat ze iets van die blijdschap vanmiddag gevoeld heeft. Moeder herinnert haar aan de gelijkenis van de verloren penning. . . . Wees blijde met mij, zegt de vrouw, die de penning verloren had, als ze hem weer-

vindt, want deze mijn penning was verloren en is weer gevonden. Alzo zal er blijdschap zijn in de hemel over een zondaar die zich bekeert!

Nu denkt Dineke ook nog aan grootmoeders woorden, van dat heel kostbare, dat een mens te verliezen heeft. Hoeveel beter begrijpt ze 't nu, 't is immers allemaal hetzelfde. . . .

De liefde van de Here Jezus, die de mensen wil behouden.

Dineke bidt voor 't bed, op de grote zolder.

Krekels tjirpen in de dakgoot: „Krr, krr, krr.”

Dineke hoort het niet, ze dankt en ze bidt: . . . „Laat 't ook feest voor ons mogen zijn in de hemel,” zegt ze zacht. Ze bidt voor grootmoeder en haar ouders en tenslotte ook voor Jo van Zelm, die ze eigenlijk niet uit kan staan, omdat ze zo'n opscheperster is. . . .

Dan, stil gelukkig gaat ze liggen en slaapt spoedig in!

IX

ALS EEN DROOM

Ook in 't bos is het heel stil geworden.
Nog lang heeft een nachtegaal gezongen, ontroerend
mooi.

De maan scheen door de dunne dennen, de maan scheen ook op
grootmoeders huis. De wind deed de dennen zingen; de hazen
kropen uit hun hol en hielden een rondedans op een wijd open
plek in 't bos. . . .

Een plek waar eens een trots landhuis stond en nu nog wat
zwart-geblakerde binten uit 't puin omhoog steken.

Soms snuffelen nieuwsgierig wat haasjes aan het treurig over-
blijfsel, ze snappen er niets van; waar is toch dat grote huis, waar-
in de mensen woonden?

Hoeven ze nu nooit meer bang te zijn?

Maar op 'tzelfde ogenblik ratelt wat losse kalk in 't puin naar
beneden. De hazen er als de wind vandoor.

't Schijnt daar toch nog te spoken, op die groot-open plek.

De maan heeft pret en schiet even achter een voorbijglijdende
wolk.

Grootmoeder Van Keulen is ook ter rust gegaan.

Ze ligt naast grootvader in de oude bedstee, van 't boshuis.

Alleen tante Carolien is nog op.

Ze geniet van het maanlicht en de stilte van het diepe bos.

Ze denkt aan oom Henk en aan haar trouwdag. . . .

Aan Gods zegen is alles gelegen, weet ze. Ze hoopt op die zegen,
die ze niet missen kan, bidt er ook om, opziend naar de wijde
nachthemel!

Dan wordt het ook voor haar nacht.

Op een stoel, in de hoek van de kamer ligt een dunne gebloemde jurk. Verkreukt en slordig hangt hij half over de stoelpoot.

Moet dat een feestjurk worden?

Je zou toch zeggen!!!!

't Is grootmoeder Van Keulen, die hem de andere morgen al vroeg vindt.

„Wat is dat voor een ding” zegt ze bevreemd, „'t lijkt Dineke's Zondagse jurk wel, zo te zien.

„Ja moeder, dat is ook zo, geef maar hier dat exemplaar,” lacht tante geheimzinnig.

Na 't ontbijt komt tante's koffer er bij te pas. Ze grijpt een klein pakje er uit en als 't papier losgewikkeld is, komt er een lap mooie rose zijde tevoorschijn.

Nu gaat tante aan 't passen en meten, 'de oude jurk van Dineke moet als maat dienst doen.

Tante knipt en rijgt en naait, ze is de hele dag druk bezig.

Grootmoeder heeft het al spoedig bekeken, met haar hand strelend over het mooie goed, heeft ze bewonderend gevraagd: „Is dat nu allemaal voor óns Dineke?”

Tante Carolien heeft „ja” gezegd en toen heel vrolijk: „Voor mijn bruidsmeisje!”

Grootmoe is zo blij, of ze hem zelf krijgt.

„Wat zal 't een boel geld kosten,” zegt ze hoofdschuddend, „in mijn tijd zag je zoiets niet!”

„Nee, dat is waar,” lacht tante, „hoelang bent u nou getrouwd, moeder?”

„Vijf en veertig jaartjes van de winter, kind, maar als ik dat zie, zou ik het nog best eens over willen doen,” grapt grootmoeder.

„Wel wel, dat ik dat nou nog beleven mag, het zal de schoonste dag van m'n leven worden.”

Hoe gelukkig maken die woorden tante. Ze naait de hele dag, maar nog voor het avond is, hangt de nieuwe jurk voor Dineke klaar tegen de wand. Tante kijkt er tevreden naar. „Laat nu m'n nichtje maar eens komen passen, er zal niet veel meer aan mankeren.”

En grootmoeder? Ze heeft haar bril weer opgezet, is een en al bewondering.

't Rose zijden lint en al die smalle strookjes, je zou d'r zelf jong voor willen zijn. . . . „Als een droom, als een droom,” fluistert ze zacht.

Tante Carolien lacht maar, ze slaat haar arm om grootje's hals. „Oud lief moedertje,” zegt ze diep-gelukkig, „in je zwarte jurk, met je mooie kanten muts, bent u me even lief, hoor.”

Ze zoent grootmoeder dat het klapt op beide rimpelige wangen. „Malle!” foetert grootmoeder kwasi boos.

Diezelfde avond wandelt tante naar Dineke's huis.

Ze komt op visite en praat met Dineke's vader en moeder. Dan zo terloops vraagt ze, of Dineke de volgende dag eens passen komt, ze moet het vooral niet vergeten!

Vergeten? Kan tante begrijpen, Dineke is vol ongeduld.

Moeder geloofde niet veel van het vermaken van haar oude jurk, maar nu zou ze het dan zelf zien!

Heeft tante niet gezegd, dat wat ze belooft, ook gebeuren zal?

Nee, Dineke twijfelt geen ogenblik, ze kan nauwelijks de klok van vier afwachten.

Heeft ze ooit zo hard naar grootmoeder gelopen?

Ja, één keer misschien, toen er brand was op „De Hazenberg”.

Dat was ook een vreselijke ontdekking!

Gelukkig wordt het landgoed weer opgebouwd. Dat heeft de baron aan grootvader verteld en misschien wordt de nieuwe „De Hazenberg” nog wel mooier dan de oude!

Dineke gelooft het best en ze vindt het reuze fijn.

Leuk, dat tante nu al bij grootmoeder was, o, ze zou wel vleugels willen hebben, om te vliegen. Heeft ze ooit geweten, dat de weg zo lang was? Eindelijk is ze er. Na haar groet kijkt ze dadelijk de kamer rond.

Nergens een spoor van naaiwerk.

Heeft ze dan toch te veel verwacht?

Ze had gedacht tante achter de naaimachine te vinden, of bezig aan haar Zondagse jurk.

Maar niets van dat al. Een beetje teleurgesteld gaat ze zitten.

Grootmoeder geeft haar een lekkere, dikke boterbrok, fijn!
Maar wat kan die tante toch plagen. Kijk ze nu eens langzaam opstaan en naar de kast gaan.

„Ben je nieuwsgierig?” vraagt ze lachend achterom.

Nieuwsgierig? Dineke kan nauwelijks op haar stoel blijven, ze zit klaar om er met één sprong af te wippen. . . .

Nee, ze wil niet kijken, terwijl tante de jurk uit de kast haalt; straks zal ze ineens haar hoofd om- draaien, zo!

Hoor, de sleutel draait in 't slot. „Hier is ie dan, Dineke!”

Dineke heeft van spanning, ze kijkt, haar mond zakt open van pure ver- bazing. . . .

Wat is dat? Ziet ze 't goed?

't Is een rose lange jurk, met stroken en lint versierd, 't kan niet!

Droomt ze dan? Ze wrijft in haar ogen, is 't werkelijkheid?

Ja! Tante praat, ze komt naar haar toe. „Moet je nou niet passen?” vraagt ze vrolijk.

„Tante! Is hij echt voor mij, ik kan 't niet geloven,” stottert ze blozend.

„Natuurlijk, Dineke, moeten mijn bruidsmisjes niet heel, heel mooi zijn? Vertel maar eens hoe je 'm vindt.”

Dan kan Dineke eindelijk woorden vinden.

Als ze hem past, heeft ze nog het gevoel dat ze droomt.

Nee, zoiets prachtigs heeft ze niet verwacht.

Een rose, net als Henriëtte, mèt stroken, die tante toch!

Ze voelt zich zo rijk als een prinsesje.

Ze kan lachen en huilen van groot geluk, haar lippen trillen en haar ogen zijn zo vreemd warm. . . .

Tante heeft haar arm om Dineke's schouder geslagen: „Dit is

een cadeautje voor al de boodschappen, die je voor grootmoeder deed, kind," zegt ze teer.

„Wat zullen vader en moeder wel zeggen!" juicht Dineke plots. „Ja," zegt grootmoeder heel wijs, „het zijn de kleine dingen, die het leven vaak lelijk maken, jalouzie, afgunst enzovoort; maar ook dikwijls heel, heel mooi! Geef tante maar een stijve pakkert voor deze fijne verrassing, Dineke!"

Nu, dat hoeft geen twee keer gezegd. Tante beweert, dat het heus goed is, Dineke's blijdschap is haar grootste dank!

Wat is het heerlijk om met die mooie nieuwe jurk' onder je arm naar moeder te gaan. Netjes in een doos gepakt, draagt Dineke haar kostbare schat naar huis.

Zij: moeders hulp, grootmoeders boodschappenmeisje en 't aller-mooiste: tante's bruidsmisje!

INHOUD

	Blz.
1. Het boswachtershuis	5
2. 't Geheim van de brief	9
3. Luistervinkje	15
4. Dineke heeft een plan	21
5. Wat Dineke het eerst zag	27
6. „Niet begeren?”	37
7. Nog eens naar grootmoeder	44
8. Een benauwd uur	50
9. Als een droom	57